

OPINIONS

Nº 137 - any 2022

Desencisos, vivències i... un brindis

Sempre m'ha agradat llegir sobre filosofia, cultures, o altres qüestions que poden enriquir els meus coneixements, i, la religió catòlica no n'ha estat exclosa, en ser la doctrina que varen inculcar-me des de petita. Per això, he tingut curiositat en saber per què fa uns anys les esglésies eren plenes de fidels i, en l'actualitat, quasi són buides.

Satisfeta, en part, la meva curiositat, he arribat a la conclusió que, si no es té una gran fe, hi ha prou causes perquè això succeeixi.

Una d'elles pot ser: que la societat ha anat prioritzant el benestar que dona el material sobre l'espiritual, ocasionant mandra per assistir a esdeveniments litúrgics, i (llevat d'excepcions), haver d'escoltar homilies (sermons), que acostumen a ser repetitives, feixugues i fora de lloc pels temps actuals, cosa que indueix, a vegades, a què algú ho aprofiti per a fer un son.

Un altre motiu pot ser: veure com, des de segles, l'Església catòlica, ha anat arraconant els fonaments sobre la qual va ser instituïda, on l'amor, el perdó, la pau, compartir, i, fins i tot la pobresa, eren les actituds més importants a seguir.

Tampoc en surt ben parada la Institució, si s'analitza què ha passat en l'economia del Vaticà: corrupció, malversació de fons, frau, extorsions, suborns, falsificacions de documents, estafes, blanqueig de diners, inversions especulatives amb els donatius que han rebut per a fer obres de caritat, milions d'euros que han desaparegut de les arques de la seva banca privada, per haver-hi ficat mà, membres de l'Església que hi tenen accés, etc., etc.

Si a tot això, s'hi afegeix la gran quantitat de denúncies per pederàstia, exercida per: altes jerarquies i directors eclesiàstics, capellans al càrrec de parròquies, religiosos que es dediquen a la docència, o, fins i tot, quins són responsables de formar novicis o futurs sacerdots, podria ser un altre motiu, de per què la gent deixa d'anar a l'Església.

Un tema sobre el qual vaig escriure amb més profunditat, en les Opinions núm. 104 del 2019.

Veient aquest panorama, no és sorprenent que, en aquest moment, hi hagi pendent d'aprovació per part de l'Estat, una proposició de llei, o es constitueixi una comissió d'investigació, per aclarir què hi ha de veritat en tantes denúncies d'ençà que el Papa emèrit, Benet XVI, va ser Perfecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe i va rebre i arxivar més de quatre-cents casos, fins les rebudes en el moment actual.

Un assumpte molt difícil i delicat, pel fet de ser un personatge que ha estat Papa de l'Església catòlica entre el 2005 i el 2013, i que, en adonar-se de la realitat i no trobar manera per a resoldre-ho, va decidir abdicar i passar la pilota a qui el substituís.

El substituït, el Papa Francesc, volent posar fi a la polèmica en què s'ha vist envoltada l'Església per fer els ulls grossos, davant abusos sexuals d'una part dels qui exerceixen el seu ministeri, i, malgrat l'oposició de molts cardenals, decidí reformar la part del Codi de Dret Canònic que diu: "*Tota persona que formi part de la col·lectivitat ministerial de l'Església catòlica, només podrà ser jutjada pels Tribunals Eclesiàstics*".

Un paràgraf que el Sant Pare ha modificat decretant que: *“Serà penalitzat per l’Església, qualsevol dels seus membres, que encobreixi i no comuniqui aquestes extorsions, sigui quin sigui el seu rang, i què, es posarà en mans de la justícia ordinària, qualsevol dels seus ministres, que hagi exercit o exerceixi abús sexual, tant a menors com a adults”*. (Cal aclarir que el Dret Canònic és diferent de les lleis a què està sotmesa la població no eclesiàstica).

Ara bé, més enllà dels fets ocorreguts en l’Església catòlica, no estaria de més, esbrinar i donar a conèixer la quantitat d’abusos que hi ha hagut i que continuen produint-se en les famílies, altres llocs i, denunciar-los. Ben segur que, molts abusadors, se n’abstindrien de perpetrar-los.

Un tema escabrós que deixo de banda, per a continuar amb un altre que em concerneix.

En uns dies, deixaré enrere un any més. Un any en què, com tothom, hi ha hagut llums, ombres, alegries, tristeses, privacions i acomiadaments, però que, han servit per adonar-me de la rapidesa en què passen els anys i que a vegades, per veritables bajanades, no se sap gaudir de tantes coses bones com té la vida.

Si digués que complir anys m’és indiferent, fóra una mentida. La veritat és que, em neguiteja una mica pensar el que diu la dita “de vell enllà no es pot passar”. Per això, quan em llevo, procuro tenir algun pensament que m’estimuli a veure la vida de manera positiva.

Es diu que la vellesa dóna serenitat i saviesa. No hi estic d’acord. Qui ha estat un cretí tota la vida continuarà sent-ho i, qui no ha dedicat una petita part del seu temps a adquirir un bocí de cultura, malgrat els coneixements que dóna l’experiència, la seva saviesa serà minsa.

També s’acostuma a dir, que la vellesa comença quan els records són més intensos que els somnis. Potser sí, però hi ha qui a quaranta anys és vell/a perquè no té records ni somnis. ¿Serà degut al fet que li manquen il·lusions o què l’amor no ha trucat mai a la seva porta?

El que sí que és cert, és que la vellesa acostuma a minimitzar sentiments que en altre temps foren prioritaris i ensenya a abstenir-se de testimoniar pensaments, sentiments de tota mena i a callar, en ocasions, amb prudència, intel·ligència i maduresa, perquè sempre hi ha algú, amb mala fe, disposat a tergiversar-ho tot.

Cloenda

Malgrat els anys, les arrugues exteriors, els desenganys, els cops emocionals i de salut que dóna la vida; per a mi ha estat essencial: tenir il·lusions, somiar, observar coses boniques, tocar el piano o l’orgue, cantar quan l’ocasió ho requereix, escoltar música clàssica i d’altres que, segons el moment, em recorden estones o persones estimades, o que, em fan bellugar el cos i els peus. Qualsevol d’elles, poden servir per aportar pau al meu esperit i m’ajuden a pensar que, arribar a la vellesa, en bones condicions, és una sort.

Per tant, em dispenso a alçar la meva copa i brindar amb vosaltres, per haver arribat on som i poder recordar quan anàvem lleugerets i no ens feia mal res. Quan enteníem tot el que ens deien i no com ara, que perdem moltes paraules o les entenem a l’inrevés. Quan podíem menjar qualsevol cosa sense preocupar-nos pel colesterol, el sucre o la pressió. Quan sabíem on havíem deixat les ulleres i les claus. Quan no ens preocupava qui va ser primer l’ou o la gallina. Quan podíem caminar amb qualsevol tipus de calçat i no ens feien mal els peus. Quan...

Per tots aquests records i més, alcem la copa i brindem per les experiències adquirides amb vivències, agres i dolces, per la família, per les amistats, i, brindem també... ara no me’n recordo per a quina cosa més volia fer-vos brindar... Tant se val, el fet és que puguem brindar. Txin, txin.

Maria Mercè Usón.